

и мъчно доловима, черта на народната ни психология е „бобоязнь“ (стр. 93).

В предпоследната глава — Трагедия на Ботева — са засегнати крайно интересни въпроси из делото на легендарния поет — герой. Разсужденията на г. Страшимирова в Ботев като идейник имат в сърцевината си ясно поставена основна мисъл, а именно, че в цялата си дейност Ботев се е придържал о народните чувства, надникнал е в народната душа и станал тълковател на всички въжделения и тревоги на родната страна, — а с всичко това е постигнато истинско единение между народния и индивидуалния гений. Щом това е така т. е. щом Ботев е слял своя живот с тоя на народа си, щом е постигнато сливане на Ботевия с народния гений, пита се: как да погледнем на по-сетнешното накърнение на това сливане, накърнение, което г. Страшимиров назовава потресающе, като ни е известен трагическия край на поета и хероя? Бил ли е Ботев лекомислен и напразно се самонадевал на своя народ (Според речта на Асена при Амфиполи, българ-народ има и тая национална особеност, че е лишен от „лекомислена самонадеяност“) та сам става жертва оа тези свои грешки, като при това, осжда на погубел и цялата си чета? И после—дали в съзнанието на четата, на народа той изпква като буйна, лесно одаваща се на увлечение и чувства натура, — натура на афектациите, която е неспособна да проследи същността и последиците от едно замислено дело? В свързка с тия въпроси се натъкваме на последния миг от живота на нашия поет, на неговото разочарование, на куршума, който потуши тоя неспокоен живот. От Зах. Стояновата биография се знаеше, че Ботев е убит с турски куршум, че е ударен в челото. Застъпник на това твърдение е и Ник. Начев. В своята книжка за Ботева, в която уж иска да установи някои факти и дати като се отстранат всички волни и неволни грешки, допуснати измислици, бележи на стр. 146, че в миг от близните храсти гръмнала пушка и зловещ куршум се забил право в голямото чело на Ботева, и че Георги Апостолов, който бил в това време до Ботева, видял главатаря на черкезите абаза Джамбулет, че изкочил от същото място, от дето дошъл куршума и той, значи е убица на нашия херой. Между „маловажните“ въпроси, които се въртят около смъртта на Ботева. Клинчаров в обемистата си биография поставя и тоя: де е улучил куршума, и твърди. основавайки се на своите справки и разпитвания, че Ботев е ударен у сърцето. „По тоя случай, продължава Клинчаров, ние сме в притежание на 1-2 подробности, които тука е съвсем неудобно да излагаме“